

ÎNCHEIERE

30 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Eni Constantin împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Eni Constantin împotriva întreprinderii cu capital străin „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” societate cu răspundere limitată cu privire la anularea facturii pentru energia electrică în cazul încălcării clauzelor contractuale,

c o n s t a t ă:

La 12 decembrie 2013 Eni Constantin a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „Red Union Fenosa” SA (reorganizată în ÎCS “Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL) cu privire la anularea facturii pentru energia electrică în cazul încălcării clauzelor contractuale.

În motivarea acțiunii a menționat că, în urma recepționării facturii pentru consumul de energie electrică cu simbolul variabil XXXXX în care a fost inclus spre plată consumul pentru energia electrică pînă la schimbul contorului și plata de după schimbul acestuia, a constatat că urmează să achite pentru perioada 29.05.2013-19.06.2013, suma de 11692 de lei.

Sușține că pînă la 20 mai 2013, la locul de consum ce-i aparține, amplasat în XXXXX a fost schimbat contorul pentru evidența consumului de energie electrică de tip CA4-I672M, nr. 640127 cu contorul de tip ZMR110Ace, nr. 13909174, unde indicii acestuia înregistrau 5 kWh.

Consideră că nu corespunde realității datele indicate de către reprezentanții întreprinderii pîrîte în actele întocmite la 20.05.2013 cu privire la indicii contorului de tip CA4-I672M, nr. 640127, potrivit cărora la data respectivă erau 7511 kWh.

Menționează că în factura contestată s-a facturat un consum de 7400 de kWh pentru energia electrică în perioada 29.05.2013 – 13.06.2013 și un consum de 587 de kWh pentru energia electrică în perioada 20.06.2013 – 25.06.2013.

Afirmă că urmare a adresării cu cerere pîrîtului și Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică pentru anularea facturii contestate în partea achitării plății a 11692 de lei pentru pretinsul consum de energie electrică în volum de 7400 de kWh, a fost informat că furnizorul de energie electrică nu a calculat consumul de energie electrică în conformitate cu prevederile pct.93 al Regulamentului, iar reclamantul a achitat parțial consumul curent de energie electrică, înregistrînd o restanță pentru luna mai 2013 în sumă de 11696 de lei.

Solicită anularea facturii pentru energia electrică consumată cu simbolul variabil XXXXX din 26 iunie 2013 privind plata a 12619,46 de lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Orhei din 16 septembrie 2016 s-a admis acțiunea, s-a anulat ca fiind eronată factura pentru energia electrică consumată simbol variabil XXXXX din 26.06.2013 emisă de ÎCS „Red Union Fenosa” SA cu privire la încasarea de la Eni Constantin a sumei de 12619,46 de lei.

Prima instanță a reținut că, pîrîtul nu a combătut prin probe argumentele invocate de reclamant în sprijinul acțiunii sale.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017 s-a admis apelul declarat de ÎCS “Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL, s-a casat hotărârea Judecătorei Orhei din 16 septembrie 2016 și s-a pronunțat o nouă hotărîre prin care s-a respins integral acțiunea în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Eni Constantin împotriva ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL cu privire la anularea facturii pentru energia electrică consumată, simbol variabil (SV) și compensarea cheltuielilor de judecată.

În argumentarea poziției instanța de apel a reținut că actul de încălcare a clauzelor contractuale nr. A18844 nu s-a recalculat consumul pentru energia electrică conform pct.93 din Regulament, fapt ce reiese că suma de 12619,46 de lei din factura SV 1247812153 urmează a fi achitată, deoarece a fost emisă cu respectarea procedurii stabilite.

În același timp, instanța de apel a conchis că Eni Constantin a semnat actul nr. A 18844 din 20 mai 2013 în care s-au fixat indicii 7511,9 kWh, însă nu a înaintat obiecții asupra acestuia și nici nu l-a contestat în instanța de judecată în ordinea și modul stabilit de lege, actul nominalizat la rîndul său produce efecte juridice.

La 15 septembrie 2017 Eni Constantin a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei hotărîri de admitere a acțiunii în sensul formulat.

În motivarea recursului a reiterat motivele de fapt ale cauzei și a invocat că, la soluționarea cauzei instanța de apel a încălcat normele de drept procedural și material precum și a apreciat arbitrar probele.

Suține că concluziile instanței de apel s-au bazat doar pe probele și argumentele invocate de intimat, ignorînd probele sale.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil pentru următoarele.

Articolul 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă prevede că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul de admisibilitate constată faptul că din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017 (f.d.149-154), însă de conținutul acesteia recurentul a aflat la 10 august 2017, fapt recunoscut de ultimul în cererea de recurs, la care instanța îi va acorda credibilitate, întrucît nu există alte probe ce ar atesta contrariul, iar recursul a fost declarat la 15 septembrie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe cererea de

recurs (f.d.157-159). Din aceste circumstanțe, calea de atac se consideră exercitată în termen.

Argumentele invocate în recurs precum că, la soluționarea cauzei instanța de apel a încălcat normele de drept procedural și material, precum și că concluziile instanței de apel s-au bazat doar pe probele și argumentele invocate de intimat, ignorând probele sale, nu pot fi reținute, deoarece instanța de apel a motivat concludent și a analizat minuțios legalitatea emiterii facturii contestate în baza legislației pertinente cu aprecierea corespunzătoare a probelor anexate la materialele cauzei.

Instanța de recurs reține că argumentele invocate în recurs poartă un caracter declarativ, nefiind susținut de probe concludente, or forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea temei nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă aplicabil recursului.

Mai mult, aprecierea probelor efectuate de recurent au fost deja obiectul examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanța de apel prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Completul de admisibilitate concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, deoarece recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept ale cauzei, iar recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul de admisibilitate reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol, instanța de recurs reține că recursul declarat de Eni Constantin nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că Eni Constantin a depus cererea de recurs, după ce a avut posibilitate de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, se prezumă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție în mod unanim ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Eni Constantin, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Eni Constantin, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță